

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De ornatu vitæ actiuæ, per virtutes morales. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Platonis discipulus, qui audiens Platonem disputantem de futura felicitate, illa quæ desiderans, se præcipitem dedit, & fregit cervicem, ut peruenire posset ad felicitatem, quam audierat commendari, & tamē condemnatus fuit, quia ipse, & Plato ambo erant infideles. Pariformiter Iudæi atq; hæretici voluntariè suscipiunt mortem pro sua fide in spe vitæ æternæ. Secundū est, quod opera sua, & exercitia valde magna reputat, & inde cōplacentiam habet, plus in seipso, quàm in Deo. Et cum ista fiducia quiescit magis in operibus suis, exercitijs, atq; virtutibus, quàm in libertate filiorum Dei, quam dulcis Iesus suo pretioso sanguine multum amorosè mercatus est. Tertium est, quod nunquā tam fideliter Deo famularetur, nisi speraret bonum præmium se inde recepturum, vel si sciret non esse infernū, purgatorium, vel iudicium extremum: quia talia plus metuit, quàm Deum offendere. Istiusmodi homines sunt mercenarij, nec digni peruenire ad vitam æternam, aut percipere gratiam, & amorem Dei.

De ornatu vitæ actiue, per virtutes morales. Cap. XIX.

PRO secundo considerandum est, qualiter homo ornari debeat ad congruam vitæ actiuam agendam. Sciendū itaque, quod ornatus vitæ actiue propriè cōsistit in virtutibus moralibus, quas tam aliquis possidere potest extra, & sine gratia gratum faciēte, quemadmodum legimus Philosophos gentiles ad eō mortificatos fuisse naturalibus passionibus, & ornatos naturalibus virtutibus, ut in aliquibus, & aliquando vix inferiores fuerint multis Sanctis, prout notare possumus, quod ad contemptum bonorum temporalium, & desiderium paupertatis in Diogene ostensis, quādo sedebat in dolio, & abiciebat scutellam suam, considerans quod manu sua haurire aquam posset. Similimodo etiam in patetia Philosophi Sabbon, & de cæteris virtutibus moralibus. Quamuis autem nulla virtus moralis sine gratia Dei sit salubris, aut conferre possit beatitudinem, tamen nemo potest salubriter uti diuina gratia sine moralibus virtutibus: & ideo oportet hominem in principio emendationis suæ laborare pro virtutibus moralibus adipiscendis, ipsasque Deo acceptas efficere per impetrationem gratiæ Dei. Idcirco in his tribus statibus præcipuè satagere debet pro ipsis virtutibus semper plenius obtinendis: ad quod peruenire non poterit, nisi cum magno labore, diligentia, & orationibus. Nec mirum, cum virtutes quid nobilissimum citra Deum sint, & similes nos Deo efficiant, imò faciant homines deos, hoc est, deiformes:

Xxx 2 & ipsæ

Virtutes
morales.

& ipsa sola, quantum est ex nostra parte, Deo sine medio nos uniat, hic in gratia, & postmodum in gloria. Primum ergo locare debemus verum fundamentum humilitatis, ex quo omnes virtutes sument originem, si Deo gratæ esse debent.

De tribus mansionibus, quas in contemplatio exornari oportet.

Cap. XX.

Pro ampliori tamen intellectu de isto habendo, sciendum quod in homine sunt tres mansiones, quas possideri, & ornari oportet triplici unitate, si in ipsis parari debeat Deo habitatio. Infima mansio est in corde, quod est origo, principium, & radix totius vitæ & sensibilitatis hominis: & ideo omnes potestates sensitivæ (quibus anima coniuncta est corpori, ut ipsi vivere & sentire tribuat) colliguntur, & coadunantur in corde, ut in sua origine. Si ergo in ista mansionem reperiri debeat vera requies, pax & unitas sensitivarum potentiarum, oportet hoc fieri per acquisitionem virtutum moralium, quibus homo dicit mori omnibus naturalibus passionibus, & inordinatis desideriis, vel affectibus. Et istud erat, pro quo multum laborabant gentiles Philosophi, ut pervenirent scilicet ad veram & iugem stabilitatem, quietem, unitatem, pacem, & libertatem cordis, per quam ad veram sapientiam consequenter pervenire possent. Hoc igitur modo oportet nos eniti ad acquirendum in activa vita morales virtutes, ut possidere possimus mansionem cordis in vera quiete & pace per mortificationem virium sensitivarum, si volumus Domino congruum parare thalamum ad quiescendum in eo.

Mansio ho-
minis infi-
ma cor.

Mansio ho-
minis me-
dia mens.

Anima
spiritus.

1. Cor. 6.
Iohan. 4.

Media mansio est mens hominis, quæ est naturalis origo virium intellectualium, ex qua ipsæ vires intellectuales oriuntur: hoc est, memoria, intellectus, & voluntas, quibus omnes actiones spirituales perficiuntur, uti postea plenius declarabimus. Secundum istas tres vires appellatur anima, spiritus: quia istæ vires sunt separatae & impermixtae ac liberae ab omni organo corporis, ipsisque efficitur homo similis suæ origini: hoc est, ipsi Deo, & memoratur, agnoscit, ac diligit eum, ita quod istæ vires totaliter in Deo suspensæ manent, unusque spiritus cum spiritu Dei efficiuntur. Ideoque, sicut *Deus* vocatur *spiritus*, ita & istæ tres vires animæ superiores spiritus nominantur: quia propriè ordinatae sunt ut Deo uniantur, ipsoque in gloria æternaliter fruantur. Istam ergo mansionem oportet nos præparare in vita contempla-

tiva.